

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)
της 20ής Νοεμβρίου 1997 *

Στην υπόθεση T-85/97,

Interprovinciale des fédérations d'hôteliers, restaurateurs, cafetiers et entreprises assimilées de Wallonie ASBL (Féd. Horeca-Wallonie), σωματείο βελγικού δικαίου με έδρα το Namur (Βέλγιο), εκπροσωπούμενο από τον Gilles Bounέου, δικηγόρο Λουξεμβούργου, και τους Jean Materne και Alain Bernard, δικηγόρους Λιέγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο G. Bounέου, 15, avenue du Bois,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Gérard Rozet, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως κύριο αντικείμενο την ακύρωση της περιεχόμενης στο έγγραφο SG(96) D/8253 της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, αποδέκτης του οποίου ήταν το Βασίλειο του Βελγίου, αποφάσεως της Επιτροπής να μην προβάλλει αντιρρήσεις για την εκ μέρους της Περιφέρειας της Βαλονίας εφαρμογή ενός σχεδίου αποφάσεως σχετικής με τον κοινωνικό τουρισμό,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. Καλογερόπουλο, Πρόεδρο, C. P. Briët, C. W. Bellamy, A. Potocki και J. Pitzung, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Η προσφεύγουσα, η Interprovinciale des fédérations d'hôteliers, restaurateurs, cafe-tiers et entreprises assimilées de Wallonie ASBL, είναι σωματείο βελγικού δικαίου στο οποίο ανήκουν, εντός του εδάφους της Γαλλόφωνης και της Γερμανόφωνης Πολιτιστικής Κοινότητας του Βελγίου, τα επαγγελματικά σωματεία ξενοδόχων, εστιατόρων, καφεζυθεστιατόρων και εξομοιούμενων προς αυτούς επιχειρηματιών, τα οποία απαριθμούνται στο σημείο 2.01 του καταστατικού της, καθώς και τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που προτίθενται να εξυπηρετήσουν τον καταστατικό σκοπό της.

- 2 Με έγγραφο της 7ης Απριλίου 1995 η προσφεύγουσα γνωστοποίησε στην Επιτροπή αντίγραφο εγγράφου που είχε αποστείλει στις 3 Απριλίου 1995 στον πρόεδρο της Περιφέρειας της Βαλονίας και με το οποίο επέκρινε, μεταξύ άλλων, το σύστημα επιδοτήσεων που προέβλεπε υπέρ των κέντρων κοινωνικού τουρισμού το σχέδιο αποφάσεως της Κυβερνήσεως της Περιφέρειας της Βαλονίας περί κοινωνικού τουρισμού (στο εξής: σχέδιο αποφάσεως), που επρόκειτο να αντικαταστήσει το βασιλικό διάταγμα της 23ης Ιανουαρίου 1951, όπως είχε τροποποιηθεί με το βασιλικό διάταγμα της 2ας Μαρτίου 1956, περί χορηγήσεως επιδοτήσεων προς διευκόλυνση των διακοπών των εργατών και του λαϊκού τουρισμού.
- 3 Με έγγραφο της 21ης Ιουνίου 1995 η Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι είχε λάβει το έγγραφο της 7ης Απριλίου 1995 και την πληροφόρησε ότι η Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού θα την τηρούσε ενήμερη για τη συνέχεια της υποθέσεως, αφού ερχόταν σε επαφή με τις βελγικές αρχές, από τις οποίες θα ζητούσε όλα τα στοιχεία που ήταν αναγκαία για να εκτιμήσει η Επιτροπή το συμβατό του επίμαχου σχεδίου αποφάσεως με την κοινή αγορά.
- 4 Με υπόμνημα της 4ης Οκτωβρίου 1995 η Μόνιμη Αντιπροσωπεία του Βασιλείου του Βελγίου γνωστοποίησε επίσημα το σχέδιο αποφάσεως στην Επιτροπή. Οι βελγικές αρχές παρέσχον συμπληρωματικά στοιχεία σε συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στις 30 Ιανουαρίου 1996, καθώς και με υπομνήματα που περιήλθαν στην Επιτροπή στις 22 Μαρτίου και στις 12 Ιουνίου 1996.
- 5 Με απόφαση που περιεχόταν στο έγγραφο SG(96) D/8253, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, αποδέκτης του οποίου ήταν ο Υπουργός Εξωτερικών του Βασιλείου του Βελγίου, η Επιτροπή έκρινε, κατόπιν της ολοκληρώσεως της προβλεπόμενης στο άρθρο 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ προκαταρκτικής φάσεως της εξετάσεως κρατικών ενισχύσεων, ότι «για τις προβλεπόμενες από το σχέδιο αποφάσεως της Περιφέρειας της Βαλονίας ενισχύσεις μπορεί να ισχύσει η εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 92, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚ, διότι οι ενισχύσεις αυτές συμβάλλουν στην ανάπτυξη ορισμένης δραστηριότητας για την οποία υφίσταται οπωσδήποτε κοινοτικό συμφέρον και δεν αλλοιώνουν τους όρους των συναλλαγών κατά τρόπο που θα αντέκειτο προς το κοινό συμφέρον».
- 6 Η απόφαση αυτή διαβιβάστηκε στην προσφεύγουσα με έγγραφο της 30ής Ιανουαρίου 1997.

- 7 Με έγγραφο της 12ης Μαρτίου 1997 οι δικηγόροι της προσφεύγουσας ζήτησαν από την Επιτροπή να τους επιβεβαιώσει ότι «τα αριθμητικά στοιχεία που αναφέρονταν [στο έγγραφό της της 24ης Σεπτεμβρίου 1996], συγκεκριμένα στις σελίδες 3 και 4, [είχαν] ως μόνη πηγή την Περιφέρεια της Βαλονίας», προκειμένου η πελάτισσά τους να έχει τη δυνατότητα «να εξακριβώσει την αντικειμενικότητα [των στοιχείων στα οποία η Επιτροπή προτίθεται] να στηρίξει μια τόσο σημαντική για την πελάτισσά τους απόφαση». Οι εν λόγω δικηγόροι ζήτησαν από την Επιτροπή «να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες εντός συντομότατης προθεσμίας», επισημαίνοντας ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά το άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης «είχε αρχίσει να τρέχει στις 31 Ιανουαρίου 1997».
- 8 Η Επιτροπή απάντησε στους δικηγόρους της προσφεύγουσας με έγγραφο της 24ης Μαρτίου 1997, με το οποίο επιβεβαίωσε ότι τα αριθμητικά στοιχεία που περιείχονταν στην απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 1996 της είχαν γνωστοποιηθεί από τις βελγικές αρχές. Η Επιτροπή διευκρίνισε τα εξής:

«Τα στοιχεία αυτά παρασχέθηκαν στην Επιτροπή στο πλαίσιο της συνεργασίας που επιβάλλει στα κράτη μέλη το άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΚ, κατά το οποίο τα κράτη αυτά πρέπει να διευκολύνουν την Επιτροπή στην εκτέλεση της αποστολής της. Η Επιτροπή, όταν οι αρμόδιες αρχές του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους της διαβιβάζουν λεπτομερή και αξιόπιστα στοιχεία, τα οποία δεν αντιφάσκουν προς τα στοιχεία που έχουν παράσχει οι καταγγέλλοντες, δεν έχει κανένα λόγο να αμφισβητήσει την αλήθεια των στοιχείων αυτών και την ειλικρίνεια του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους.»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 9 Με δικόγραφο της 3ης Απριλίου 1997, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία την ίδια ημέρα, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή, με την οποία ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— κυρίως, να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής που περιέχεται στο έγγραφο της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, του οποίου αποδέκτης ήταν το Βασίλειο του Βελγίου, και να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα,

— επικουρικώς, «να αποφανθεί ότι το σχέδιο αποφάσεως, το οποίο κακώς η Επιτροπή έκρινε, με την ανωτέρω απόφαση, ότι συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, δεν μπορεί πράγματι να συμβιβάζεται με την κοινή αγορά παρά μόνο εφόσον πληρούται η προϋπόθεση που τίθεται στην προτελευταία παράγραφο του αιτιολογικού», δηλαδή «εφόσον προβλέπει ότι τα αναγνωρισμένα σωματεία που ασχολούνται με τον κοινωνικό τουρισμό και απευθύνονται σε πελατεία που δεν έχει σχέση με τον κοινωνικό τουρισμό (και δεν καλύπτεται από τον περιεχόμενο στο καταστατικό ορισμό των προσώπων στα οποία πρέπει να απευθύνεται το σωματείο κατά την επιδίωξη του σκοπού του) θα πρέπει (όπως και κάθε άλλο σωματείο), κατά την άσκηση των παρεπόμενων εμπορικών δραστηριοτήτων τους, να έχουν τιμές που δεν θα μπορούν να υπολείπονται από τις μέσες τιμές των ξενοδόχων και εστιατόρων του ιδιωτικού τομέα που ανήκουν σε αντίστοιχη κατηγορία και παρέχουν το ίδιο είδος υπηρεσιών».

10 Δεδομένου ότι στο δικόγραφο της προσφυγής δεν προσδιοριζόταν ο καθού, όπως απαιτείται από το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας διευκρίνισε, με τηλεομοιοτυπία που απέστειλε στη Γραμματεία στις 3 Απριλίου 1997, ότι η προσφυγή στρεφόταν κατά της Επιτροπής.

11 Στις 5 Μαΐου 1997 η καθής κατέθεσε στη Γραμματεία αίτηση κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, με την οποία ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την παρούσα προσφυγή ως απαράδεκτη,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

12 Η προσφεύγουσα, με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε στη Γραμματεία επί της αιτήσεως αυτής στις 11 Ιουνίου 1997, ζήτησε από το Πρωτοδικείο να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή.

Επί του παραδεκτού

- 13 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος ζητήσει από το Πρωτοδικείο να κρίνει επί του απαραδέκτου της προσφυγής, χωρίς να εισέλθει στην ουσία, υποβάλλει την αίτησή του σε χωριστό δικόγραφο. Το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφασίσει να μην προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και να αποφανθεί επί της αιτήσεως με αιτιολογημένη διάταξη. Εν προκειμένω το Πρωτοδικείο κρίνει ότι τα στοιχεία της δικογραφίας τού παρέχουν επαρκώς σαφή εικόνα της υποθέσεως και αποφασίζει ότι δεν χρειάζεται να συνεχιστεί η διαδικασία.
- 14 Η ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει η καθής στηρίζεται σε τρεις λόγους. Ο πρώτος λόγος απαραδέκτου αναφέρεται στο εκπρόθεσμο της προσφυγής, ο δεύτερος στη μη πλήρωση των τυπικών προϋποθέσεων που θέτουν το άρθρο 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου και το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, όσον αφορά την άσκηση της προσφυγής, ενώ ο τρίτος λόγος απαραδέκτου, ο οποίος αφορά μόνο το επικουρικό αίτημα, στηρίζεται στην αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου να απευθύνει διαταγές. Πρέπει καταρχάς να εξεταστεί ο πρώτος λόγος απαραδέκτου.

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 15 Όσον αφορά το εκπρόθεσμο της προσφυγής, η καθής ισχυρίζεται ότι η προσφυγή δεν ασκήθηκε εντός της δέμηνης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα έλαβε γνώση της προσβαλλομένης αποφάσεως, της οποίας δεν είναι αποδέκτης, στις 31 Ιανουαρίου 1997, όπως βεβαιώνουν οι δικηγόροι της με το έγγραφο που απέστειλαν στις 12 Μαρτίου 1997 στην Επιτροπή, η δέμηνη αυτή προθεσμία έληξε στις 31 Μαρτίου 1997. Αν ληφθεί όμως υπόψη ότι η παρέκταση της προθεσμίας λόγω αποστάσεως κατά το άρθρο 102, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου είναι, για τους Βέλγους προσφεύγοντες ή ενάγοντες, δύο ημέρες, η προθεσμία ασκήσεως της προκειμένης προσφυγής έληξε τα μεσάνυχτα της 2ας Απριλίου 1997. Η προσφυγή όμως, η οποία έφερε ημερομηνία 3 Απριλίου 1997, κατατέθηκε και πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Απριλίου 1997.

- 16 Η Επιτροπή προσθέτει ότι η παρέκταση των προθεσμιών λόγω αποστάσεως αποτελεί απλώς παράταση της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής την οποία προβλέπει η Συνθήκη, πράγμα που σημαίνει ότι η ειδική διάταξη του άρθρου 101, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κατά την οποία, όταν η λήξη της προθεσμίας συμπίπτει με ημέρα Σάββατο, Κυριακή ή με κατά νόμο εορτάσιμη ημέρα, η προθεσμία παρατείνεται μέχρι το τέλος της επόμενης εργάσιμης ημέρας, εφαρμόζεται μόνο κατά τη λήξη ολόκληρης της προθεσμίας (δηλαδή της προβλεπόμενης από τη Συνθήκη προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, κατόπιν παρεκτάσεώς της λόγω αποστάσεως) και όχι μία φορά κατά τη λήξη της προβλεπόμενης από τη Συνθήκη προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής και ενδεχομένως ακόμη μία φορά κατά τη λήξη της παρεκταθείσας προθεσμίας λόγω αποστάσεως.
- 17 Η προσφεύγουσα, η οποία ομολογεί ρητά ότι έλαβε γνώση της προσβαλλόμενης αποφάσεως στις 31 Ιανουαρίου 1997, υποστηρίζει ότι δεν έχει γίνει υπέρβαση της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής. Κατά την προσφεύγουσα, η δέμηνη προθεσμία έληξε τα μεσάνυχτα της 31ης Μαρτίου 1997. Αφού η ημερομηνία αυτή ήταν κατά νόμο εορτάσιμη (Δευτέρα του Πάσχα), η λήξη της προθεσμίας μετατέθηκε, κατά το άρθρο 101, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, για την 1η Απριλίου 1997. Αν προστεθούν οι δύο ημέρες της παρεκτάσεως, η προθεσμία έληξε τα μεσάνυχτα της 3ης Απριλίου 1997, άρα η προσφυγή είναι παραδεκτή.
- 18 Κατά την προσφεύγουσα, τόσο από το γράμμα όσο και από το πνεύμα των διατάξεων του Κανονισμού Διαδικασίας που έχουν εν προκειμένω εφαρμογή προκύπτει ότι η δικονομική προθεσμία και η παρέκταση λόγω αποστάσεως πρέπει να θεωρούνται ως δύο διαφορετικές προθεσμίες, κάθε μία από τις οποίες (ή ενδεχομένως και οι δύο) μπορεί να παρατείνεται κατά μία εργάσιμη ημέρα, εφόσον η λήξη της συμπίπτει με ημέρα Σάββατο, Κυριακή ή με κατά νόμο εορτάσιμη ημέρα.
- 19 Δεδομένου ότι σκοπός της παρεκτάσεως λόγω αποστάσεως είναι καταρχήν να δίδεται στον προσφεύγοντα η δυνατότητα να προωθεί την προσφυγή ταχυδρομικώς προς τη Γραμματεία, πράγμα που δεν μπορεί να πράξει κατά τις μη εργάσιμες ημέρες, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής, όπως διαμορφώνεται κατόπιν της παρεκτάσεως λόγω αποστάσεως, δεν πρέπει να περικόπτεται κατά μία ημέρα κατά την οποία δεν είναι δυνατή η ταχυδρομική αυτή προώθηση.
- 20 Η προσφεύγουσα παρατηρεί επίσης ότι, αν ο Κανονισμός Διαδικασίας δεν προέβλεπε την παρέκταση των προθεσμιών λόγω αποστάσεως, η τελευταία ημέρα για την άσκηση της προσφυγής θα ήταν εν προκειμένω η Τρίτη, 1η Απριλίου 1997. Η κατά δύο ημέρες παρέκταση λόγω αποστάσεως δεν πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα να μη μετατεθεί κατά τα ανωτέρω η λήξη της προθεσμίας, αλλά πρέπει να αποβεί προς επιπλέον όφελος της προσφεύγουσας.

- 21 Η προσφεύγουσα τονίζει εξάλλου ότι η διάταξη του άρθρου 101, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας σχετικά με την παράταση της προθεσμίας, της οποίας η λήξη συμπίπτει με ημέρα Σάββατο, Κυριακή ή με κατά νόμο εορτάσιμη, μέχρι το τέλος της επόμενης εργάσιμης ημέρας ισχύει για κάθε προθεσμία που καλύπτεται από την παράγραφο 1 του ίδιου αυτού άρθρου, άρα για κάθε δικονομική προθεσμία «που προβλέπεται από (...) τον παρόντα κανονισμό». Η παρέκταση όμως των δικονομικών προθεσμιών λόγω αποστάσεως προβλέπεται από τον εν λόγω κανονισμό, και συγκεκριμένα από το άρθρο 102, παράγραφος 2. Επομένως, πρέπει να γίνει κατ' ανάγκη δεκτό ότι ο κανόνας του άρθρου 101, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ισχύει και για την παρέκταση αυτή.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 22 Κατά το άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης, η προσφυγή πρέπει να ασκείται εντός δύο μηνών, υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσίευσης ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της.
- 23 Από το άρθρο 101, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι στη δέμηνη αυτή προθεσμία δεν υπολογίζεται η ημέρα κατά την οποία λαμβάνει χώρα το γεγονός που αποτελεί την αφετηρία της και η λήξη της προθεσμίας συμπίπτει με την παρέλευση της ημέρας του τελευταίου μήνα η οποία φέρει την ίδια ημερομηνία με την ημέρα κατά την οποία έλαβε χώρα το γεγονός που αποτελεί την αφετηρία της προθεσμίας. Κατά το άρθρο 101, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, «αν η λήξη της προθεσμίας συμπίπτει με ημέρα Σάββατο, Κυριακή ή είναι κατά νόμο εορτάσιμη, η προθεσμία παρατείνεται μέχρι το τέλος της επομένης εργάσιμης ημέρας».
- 24 Η διάταξη αυτή συμπληρώνεται από το άρθρο 102, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά το οποίο η παρέκταση των δικονομικών προθεσμιών λόγω αποστάσεως, η οποία καθορίζεται με απόφαση του Δικαστηρίου που δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, ισχύει και για το Πρωτοδικείο. Η απόφαση του Δικαστηρίου περί παρεκτάσεως των προθεσμιών λόγω αποστάσεως, η οποία αποτελεί το παράρτημα II του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ορίζει ότι, όσον αφορά το Βασίλειο του Βελγίου, οι δικονομικές προθεσμίες παρεκτείνονται λόγω αποστάσεως κατά δύο ημέρες.

- 25 Όπως τόνισε το Δικαστήριο με τη διάταξη που εξέδωσε στις 15 Μαΐου 1991 στην υπόθεση C-122/90, Emsland-Stärke κατά Επιτροπής (δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 9), το άρθρο 80, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, αντίστοιχο του οποίου είναι το άρθρο 101, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, που αφορά μόνο την περίπτωση κατά την οποία η λήξη της προθεσμίας συμπίπτει με ημέρα Σάββατο, Κυριακή ή με κατά νόμο εορτάσιμη, έχει εφαρμογή μόνον εφόσον η πλήρης προθεσμία, όπως έχει διαμορφωθεί κατόπιν της παρεκτάσεώς της, λήγει ημέρα Σάββατο, Κυριακή ή κατά νόμο εορτάσιμη (βλ. επίσης την απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1995, T-80/89, T-81/89, T-83/89, T-87/89, T-88/89, T-90/89, T-93/89, T-95/89, T-97/89, T-99/89, T-100/89, T-101/89, T-103/89, T-105/89, T-107/89 και T-112/89, BASF κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-729, σκέψη 62).
- 26 Η παρέκταση λόγω αποστάσεως δεν πρέπει συνεπώς να θεωρηθεί ως αυτοτελής προθεσμία έναντι της δικονομικής προθεσμίας, αλλά ως απλή παράτασή της, όπως προκύπτει ρητά από την προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου περί παρεκτάσεως των προθεσμιών λόγω αποστάσεως, κατά την οποία «οι δικονομικές προθεσμίες παρεκτείνονται, λόγω αποστάσεως, ως εξής (...)».
- 27 Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, αν ληφθεί υπόψη η κατά δύο ημέρες παρέκταση της προθεσμίας, που ίσχυε για την προσφεύγουσα, η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής έληξε τα μεσάνυχτα της 2ας Απριλίου 1997.
- 28 Εξάλλου, η προσφεύγουσα ούτε απέδειξε ούτε καν επικαλέστηκε την ύπαρξη τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας, πράγμα που θα έδινε στο Πρωτοδικείο, βάσει του άρθρου 42, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το οποίο, δυνάμει του άρθρου 46 του εν λόγω Οργανισμού, έχει εφαρμογή επί της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου, τη δυνατότητα να αποκλίνει από την επίμαχη προθεσμία.
- 29 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι άλλοι λόγοι απαραδέκτου που προέβαλε η καθής.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 30 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει, ενόψει των αιτημάτων της καθής, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 20 Νοεμβρίου 1997.

Ο Γραμματέας
H. Jung

Ο Πρόεδρος
Α. Καλογερόπουλος